

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Constance eller Amors Hevn

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713014256/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

J got Folks Pande,
 Og fylder Pladsen, som var tom tilforn,
 Med Tanker eller Horn,
 Ting, som i vore Tider, paa min Ære,
 Man meget gierne kan undvære,
 Hær at tænke, som til ingen Ting er got;
 Det andet dog, i hvad man og vil sige,
 Til Embed, Rigdom, Titel, og deslige
 forfremmer undertiden mangen Sot,
 Skændt jeg, for min Part, underdanigst takker,
 Og siger i en lang Distance hæ!
 Til den Slags Cornu Copiæ;
 Jeg uden Horn vil heller være Præffer.
 Men til min Tægt igien! Constance sad
 Nedslagen, tankfuld, med Sorgens mørke Mine,
 Og lod de andre synge, spøge, grine,
 Og være vittige saa meget, som de gad.
 Tilfaldt slog Kloffen tolv, og gjorde Streg i Tælen,
 Selskabet efterhaanden stiftes ad,
 Enhver tog hjem til sit, og tom blev Salen.
 Constance smutted' bort imellem dem,
 Men iffe, som man tænkte, til sit Hiem;
 En anden Vei hun lumskeligen tog,
 Og stulte sig i en affides Krog.

Imidlertid befaler strax derpaa
 Camillus sine Folk til Sengs at gaae,
 Og eene bliver i sit Kabinet tilbage,
 For med een Muse eller to
 Den Velbehag en Times Tid at smage,
 Som følger med forfatterie;
 Alt som han skriver, nynner han, og toner:
 „Hvad? stuffer mig en henrykt Phantastie?
 „Hvad? eller stuer jeg fra lyse Throner

„Den himmelske, hvis søde Melodie
 „Gienlyder mellem Nattens Orioner?“ . . . .
 Saavidt han alt var kommen i sin Sang,
 Hvad enten nu Constance finskyg blev
 Paa Musen, han anraabte, mens han stred;
 Hvad heller hende Tiden blev for lang;
 Om hun maaffee ham vilde kyse;
 Om hun maaffee for Tidsfordriv sig tog
 En Prits, det veed jeg ei, men i sin Krog
 Begyndte hun forstrækkelig at nyse.
 At høre Musen giere sligt,
 Er næsten u hørt. At vor Helt blev hange,
 Jeg derfor ikke finder underligt;
 Jeg blev i hans Sted saa; saa blev vist mange.
 Til sidst, da lidt han havde tænkt sig om,
 Han sagde ved sig selv: jeg maae forsøge,
 Om i min Sal de ni Gudinder spøge!
 Man tænke sig hans Studsen, da han kom
 Til Krogen hen, hvorfra den skælvende Heltinde
 (Eet confundert i Hast med en Gudinde,
 Som før er sagt) kom frem!
 Han løb tilbage, løb fra alle sine fem,
 Løb til igien, og efter megen Jerring,
 Umage, Skraak, og Pusten, og forvirring
 Gik endelig til Verden bragt ei: „Hem!
 „Jhl men bevar os! De, Madame, her!
 „Saa fildig, Kloffen ei!
 „Altsaa har De bestandig staaet der?
 „Hvo kunde drømme det?
 „Hvo vilste Dem den Krog,“ saa blev han ved,
 „Hvordan? hvorfor? hvad blev Dem?“ —
 — „Kjærlighed“

J det hun sagde dette, stod
 Den hele Venus for hans Døie,
 Saa rød som Blod.

Camillus fiendte just ei meget uoie
 Den hele Kunst, som salig Herr Dvid
 Var Doctor i for meget længe siden,
 Det Himlen lenne ham! Inidertid
 Hans Kundskab var deri dog ei saa ganske liden,
 At han jo giættede sig til,
 Den Skønnes Hierte ganske ham tilhørte,
 Og at ei hov'det blot i Krogen hende førte.
 For længer at fortsætte dette Spil,
 Og sig fuldkommen om Bevinsten at forvise
 (Forfægtighed kun sielden er for stor),
 Lod han, som han slet ikke mærkte disse,
 Og lod ei see det allermindste Spor
 Af Glæde ved de mange kælne Smile,
 Hun spidte suffende ved denne Keilighed,
 Men toertimod forsiifrede sig kied
 Af denne Scene, trængende til Hvile.
 Constance leed i dette Dieblif
 foragtet Elskors hele bitter Pine;
 Hans ligegyldige fortrædelige Mine
 Lig Lynet hvergang mødte hendes Blik.
 Jeg ei vil maie hendes hele Smerte;
 I Graad jeg ganske vist omsider faldt;
 Hver yndig Dame, som har Hierte,
 Desuden græder alt.
 O! gid Constances Tilstand naatte lære
 Hver stien, men stolt og egeniindig Slut,
 En Smule mere medynksfuld at være,
 En Smule mindre mut:
 fordi jeg elsker, som mig selv, min Næste,
 Som hver retsiindig Christen bør,
 Ei for min egen Skyld jeg dette Ønske gier,
 I Skønne! nei! men blot for Eders eget Bedste.
 Tilsiidst blev Quafen hendes Stiel for lang,
 Og føigende fra hendes Læber toang:

„Jeg veed, det maae forandre Dem, at ifue
 „Constance her, saa uformodentlig,
 „For at opdage Dem sin Elfsøes Lue,
 „For at fortælle Dem, hvor lykkelig
 „Et venligt Blik af Dem mig vilde giere,
 „Hvis denne Rødme, dette Raserie,
 „Den Eyst, den Angst, den Qual, jeg brænder i,
 „Dem til Medlidenhed maae røre;
 „Tilgiv min Driftighed! jeg maae, jeg kan,
 „Jeg vil ei længer høre det; mit Hierte
 „Maae røbe sig: fortreffelige Mand!
 „De først Constances Bryti, at elske, lærte;
 „Jeg elsker Dem; jeg veed, De spotter mig;
 „Men jeg tilbeder Dig; min hele Siæl er flamme;
 „O! spot mig! spot mig ei! det er det samme,
 „Jeg brænder, og jeg er ulykkelig;
 „Foragt mig, had mig, straf mig, knus mit Hierte,
 „Gjør ved mig, hvad Du vil!
 „Gjør mig til Offer for bestandig Smerte!
 „Dig hører jeg for evig ganske til,
 „Camillus!“ — Med en Tone, med en Mine,
 hvori den hele Siæl ham frygtforn slei imod,
 Udsædte hun hans Navn. Omsonst! han stod
 Urørt ved hendes kiendelige Pine,
 Og svarte koldt: „Madame! Spot og sligt
 „Er ei min Sag; den Tale, De nu førte,
 „Jeg med forundring, sandt at sige, hørte,
 „Og finder det heel ubegribeligt,
 „At De, som Dame, sætte kan tilfide
 „Saa ganske den Tilbageholdenhed,
 „Som Deres Ktæn er ellers prydet med,
 „Og som sidt eene gjør, vi det maae lide;
 „Men, ogsaa den tilfidesat,
 „Hvorkil den Hestighed? Paa denne Maade
 „Man ikke lettelig faaer Hjertes fat;

„Vælg Dem en anden, hvis jeg Dem maa raade!
 „For min Part maa jeg sige Dem,
 „Der bliver aldrig Koner af Constanter,
 „Hvis alle giøre, som nu De — Avancer,
 „Forlad! jeg, som De seer, er ligefrem.“

Som rørt af Lyn den arme Pige stod,
 Slum, rødmeende, forvirret og bestemt;
 Men Elstov styrkede det faldne Mod;
 Da lidt igien sin Graad hun havde hemmet,
 Udbrød hun atter: „Ja! jeg har fortjent
 „Den Blusel, som paa mine Kinder gløder;
 „Men af! hvis ei min Skønheds Daar var endt,
 „Forgiæves laa jeg ei for disse Fødder;
 „Min Munterhed, mit Dies Jld,
 „Min raske Gang, mit skæmste Smil,
 „Og Roserne paa mine Kinder
 „Er ikke meer. O! var jeg stien endnu,
 „Den Taare, som nu spottet rinder,
 „Da skulde kysjes bort; men af! jeg strækker nu;
 „De hæslig mig Ulykkelige finder;
 „Maaskee jeg er det ogsaa; men den Jld,
 „Den længselfulde, trostesløse Smerte,
 „Som brænder, som fortærer dette Hjerte,
 „Har dræbt Constances muntre Smil,
 „Udflettet hvert et Spor af jordums Qndigheder,
 „Forgiftet mine Dages Roelighed.
 „Af! jeg begriber det! jeg veed,
 „Den er ei længer snuf, som sukkende tilbeder;
 „Den har ei længer Vid, som ei er snuf,
 „Derfor foragter De min Ven, min Graad, mit Suk!“

„Derom, Madame! kan vi snakke siden!
 „Det er saa sildig! Kloffen gaar til to;
 „Jeg ensfer nu, det er paa Tiden,